

saa stort Embede som det, han der har faaet, og som det er meget tvivlsomt, om han er kvalificeret til, og han alligevel oppebærer sin Ministerpension, mener jeg, at det er et Forhold, som kvalificerer det ærede Medlem til at nedlægge sit Mandat som Folketingsmand. Ellers vil jeg antage, at i alt Fald hans Vælgere, hvis de faa noget at sige, ville tale med i den Sag. Skulle vi lufte ud, er det Pindehuggeri at tale om Affæren Hald, men saa maa man begynde her. (*Formanden* ringer). Ja, nu er jeg færdig.

N. Neergaard: Jeg haaber at kunne besvare den højtærede Finansministers Bemærkninger ganske kort. Angaaende Dækningen for Forsvarslovene har jeg udtrykkelig sagt, at *i det lange Løb* vilde der blive Dækning baade for Forøgelsen af den ordinære Udgift og Forrentningen af de Beløb, som man for at afholde de ekstraordinære Udgifter bliver nødt til at tilvejebringe ved Salg af Statskasseaktiver eller ved Optagelse af Laan, og det tror jeg nok skal holde Stik. At man naturligvis de første Aar faar Udgifter, som man ikke specielt har Dækning for, det er klart nok, og det har jeg aldrig nægtet.

Hvad Bankgarantien angaar, gør den højtærede Finansminister sig skyldig i den ikke ualmindelige Fejl at stille Krav til sine Medmennesker, som det er ganske umuligt at opfylde. Han forlanger, at Finansminister Vilhelm Lassen skulde have set igennem, hvad Bankmændene skjulte, thi, siger han, Bankmændene vidste mere, end de sagde. Dette sidste er desværre ubestrideligt, Bankmændene vidste mere, end de sagde, og Bankmændene indbyrdes vare derfor heller ikke klare over Forholdene. Ikke en eneste af de Bankmænd, der sad der, var klar over samtlige afgørende Forhold; meget af det kom slet ikke frem. Men man maa ikke glemme, at denne Bankgaranti jo ikke blev lavet paa den Maade, at en Kreds af Fædrelandsvenner traadte sammen for at redde Fædrelandet, der var i Fare. Nej, der sad en Række dygtige, snilde Forretningsmænd, som ogsaa ved den Lejlighed skulde varetage hver sine Interesser og passe hver sin Kasse, og det blev saamaend ogsaa gjort. Men at forlange, at der paa det Tidspunkt, da der skulde handles, da der ikke var Timer at give bort — som Sagen stod for Vilhelm Lassen og for den offentlige Mening, den almindelige Opinion her i Rigsdagen i alle Partier den Gang —

at en Finansminister skulde have gennemskuet Bankmændene paa den Maade, skulde have set, hvad de endog skjulte for hinanden, hvad endogsaa de klogeste ikke kunde se, at de andre skjulte, — det er sandelig at stille Fordring til en Finansminister om, at han skal være et overmenneskeligt Væsen, og det tror jeg ikke en Gang, den nuværende Finansminister er — Vilhelm Lassen var det heller ikke.

Den højtærede Minister mener, at jeg har Ansvaret for, at Foranstaltningen ikke blev standstøret eller udført paa anden Maade. Jeg har ikke noget specielt Ansvar i denne Sag. Det vilde have været akademisk Tale af mig, hvis jeg den Dag, da der var Spørgsmaal, om vi vilde bære Finansminister Vilhelm Lassens Ansvar med ham i det Omfang, som vi Medlemmer af den lovgivende Forsamling kunne bære sligt, havde givet mig ind paa en Drøftelse af, hvad der kunde være sket, og hvad der muligvis efter min Mening havde været bedre. Spørgsmaalet var: vilde vi billige, at Finansminister Lassen havde grebet ind for at standse den for hele Landet faretruende Panik efter sin bedste Overbevisning og paa den Maade, han ansaa for den rette? Jeg sagde, jeg vilde dele Ansvaret med ham; andet kunde man ikke forlange.

Den højtærede Finansminister sagde, at jeg burde have benyttet min Indflydelse som Konseilspræsident til at sætte Spørgsmaalet om Bankgarantiens Afvikling i Gang. Det Spørgsmaal blev forhandlet mange Gange mellem Finansminister Brun og mig og flere Gange i Ministermøder, og han havde langvarige Drøftelser med Bankkomiteen gennem flere Møder om det Spørgsmaal. Der udgik deraf et Forslag, som Finansministeren, saa vidt mig bekendt, forhandlede med Folketingsudvalget, men det fandt ikke tilstrækkelig Tilslutning til, at man kunde føre det igennem. Men Finansminister Brun gjorde, hvad han evnede. Jeg har, efter at være tiltraadt Finansministeriet, ment, at det burde gribes an i Enkeltheder paa en noget anden Maade, og jeg gav det Udtryk i et Forslag, som jeg, inden jeg foretog en kort Rejse paa 12 Dage til Udlandet, anmodede Statsgældsdirektøren om at give Bankkomiteen til Forhandling. Det havde da været min Hensigt, hvis jeg var vedbleven at være Minister nogle faa Dage længere, personlig at optage denne Forhandling paa Grundlag af dette Forslag.